

Із саду тихо залями пройду...

Оксана Лятуринська

Із саду тихо залями пройду
і кількакrotnie відіб'ють свічада
моїх очей зіницю золоту
і блискітки – дар листопада.

Ще згортки нігу дотику таять.
Цілунок на руці моїй тепліє,
солодко в'яне запах царських м'ят
на вогкім подолі мантилі.

Крізь ґрати сяйво місячне струмить,
молошній промінь по паркетах губить.
Іще одна підслуханая мить,
і затихає кінський тупіт.